

Вие знаете повече, отколкото предполагате

Сека Николич

ОТКЪС

1.

Енергията в практиката:

МОЯТ ЖИВОТ

Преди да научите повече за това как да използвате енергията в живота, смятам, че ще е от полза да прочетете някои подробности за моя опит и как той ме направи такава, каквата съм.

Първо, животът ми с нищо не се различаваше от живота на повечето хора: пораснах, получих образование, започнах работа и създадох семейство. Майка ми загина трагично в автомобилна катастрофа, когато бях на деветнайсет години, но като се изключи този инцидент, всичко изглеждаше „нормално“. Тогава не осъзнавах, че животът ми скоро ще се промени и никога повече няма да е същият...

Беше студен зимен ден и валеше силен сняг, докато се придвижвах към работата си. Пристигнах в офиса и както всеки друг обикновен ден седнах на бюрото, прегледах пощата и започнах да се занимавам със списъка с телефонни разговори и купищата бумажки. Към десет часа един колега ми донесе документ, който трябваше да подпиша. Докато му подавах обратно листа, почувствах непреодолимо желание да поставя ръце на раменете му. Сякаш ме направляваше някаква сила, която не можех да си обясня. Не осъзнавах какво правя – водеше ме някакъв дълбок инстинкт.

Мъжът страдаше от тежка деформация на гръбначния стълб, от която гърбът му беше изкривен жестоко. Почти не можеше да си движи краката и беше в инвалидна количка. Познавах го бегло, никога не бях мислила или чувствала нещо специално по отношение на него и нямах представа защо точно през този ден се пресегнах, за да му помогна. Не ми дойде наум да се противопоставя на случващото се – явно не бях в състояние да го направя. Просто сложих ръце на раменете му.

Задържах ги десетина минути. Междувременно температурата му се повиши и той започна да се поти обилно. Човекът видимо се притесняваше и се чувстваше неудобно, но само ако знаеше каква агония преживявам аз! Болката премина през дланите, после тръгна нагоре по ръцете и надолу по гръбначния ми стълб. До такава степен обаче бях свързана с енергията, че се оставих да ме води непонятна сила, по-мощна от мен. Като че ли друг човек се беше вселил в тялото ми. Започнах да виждам в съзнанието си неща от живота на този мъж, за които нямаше откъде да знам.

След известно време, което ми се стори цяла вечност, си свалих ръцете от раменете му. Болката веднага изчезна от тялото ми, сякаш някой я бе изключил. Той се изправи и погледна надолу към краката си, а после вдигна към мен изпълнените си със страхопочитание очи. Обърна се и когато вече беше на безопасно разстояние, изтича навън от кабинета, крещейки: „Мога да ходя! Мога да ходя!“

Така беше сложено началото на лечителската ми практика.

След няколко минути започнаха да прииждат хора от цялата сграда. Чувах ги само как крещят, излагайки проблемите си, и ме молят да им помогна. Никой не ме попита аз как се чувствам. Никой даже не се поинтересува какво се е случило – просто всеки искаше да му помогна.

Много ми е трудно да изразя с думи какво изпитвах. Нямах представа какво точно съм направила, нито защо съм го направила. Дали се бях превърнала в някое друго същество или в друг човек?

От този момент нататък животът ми се промени. Новината се разчу и журналистите стръвно се занадпреварваха кой първи да чуе историята лично от моята уста. Дори и най-близките ми приятели се чудеха как бих могла да им помогна, вместо да потърсят начин да ме подкрепят. Чувствах се отделена от тялото си и изпитвах неистово желание да се отърва от новопридобитата си сила. Искаше ми се да се скрия от вниманието, да се свия някъде и да се престоря, че това не се случва с мен, но не го направих. Вече знам, че ако бях реагирала така, сега нямаше да съм такава, каквато съм. Моята дарба беше част от мен. Не можех да ѝ се съпротивлявам, нито да се отърва от нея. Не бях в състояние да се измъкна, нямаш друг шанс, освен да я приема.

Докато способността ми се развиваше, възприятията ми станаха невероятно силни. Сякаш започнах да усещам, да чувам, да долавям миризми и да виждам с непозната дотогава острота и яснота. Докато подминавах хората по улицата, чувах мислите им. Не бях в състояние да го предотвратя. Имах достатъчно проблеми, които да разрешавам, и без да чувам проблемите на всички около себе си. Чувствах се така, сякаш бавно полудявам.

Откритието ме накара да осъзная, че освен да използвам лечебна енергия, за да работя индивидуално с всеки, мога и да улавям информацията, която беше навсякъде около мен. Тази способност ставаше все по-явна и по-силна, докато свиквах с дарбата си, но аз реших да не я използвам професионално. В крайна сметка се научих да се изолирам от нея, защото нямаше да мога да се справя с огромното количество информация, която ме атакуваше отвсякъде, а и щях да се изтопя много бързо. Притежавах дарбата да лекувам хората и реших да я развивам.

Разбирането има ключова роля

През първите няколко години след тази повратна точка в живота ми не знаех какво точно се случва и как да преодолеем трудностите. Колко пъти съм си лягала вечер и съм се надявала на сутринта да се събудя и да открия, че всичко е било сън. Всеки ден обаче отварях очи със съзнанието за дарбата си и знаех, че нямам друг избор, освен да се науча да я канализирам.

Много държах да разбера какво става с мен. Не исках да живея с чувството, че тази сила има власт над мен, исках аз да имам власт над нея. Но не успях даже да прогоня болката от собственото си тяло по време на лечението. Не беше моя, за да я понасям, но я попивах, докато провеждах лечението.

Хората казваха, че правя чудеса, че съм била „избрана“. За мен обаче беше ясно, че не трябва да се главозамайвам. Не биваше да забравям коя съм сега и коя съм била в миналото. Бях длъжна да остана здраво стъпила на земята.

Всичко това се случи няколко години след трагичния инцидент с майка ми и в мислите си аз непрекъснато я молах да ми помогне. Бях сигурна, че тя е в състояние да разбере какво се случва с мен и да ми каже как да се справя. Чувствах, че е единствената ми утеха. Усещах енергията и напътствията ѝ. В крайна сметка обаче трябваше да се примиря с факта, че съм сама.

По онова време нямаше учебници, нито електронни помагала за техниките на лечение и аз бях принудена да откривам способностите си по метода „проба-грешка“. Здравето на хората се възстановяваше, което означаваше, че притежавам лечителски способности, но този факт не ми беше достатъчен. Винаги съм била човек на логиката, който търси смисъла на нещата, ето защо не се отказах от този принцип и по отношение на своята дарба. Исках да докажа, че онова, което правя, има научно обяснение. Дълго търсих някой, който да стигне до този извод.

Накрая открих специалисти в Милано, които ме подложиха на пълни изследвания, за да измерят силата на енергията ми. Те установиха, че резултатите са най-високите, които са получавали до момента.

Научните изследвания бяха външното потвърждение на моята дарба. От самото начало знаех, че вътре в мен се случва нещо невероятно. Чувствах го като чисто физическо явление, което, изглежда, не бях в състояние да контролирам, а ефектът му върху хората беше толкова бърз и силен, че очевидно ги променях на дълбоко клетъчно равнище. Информацията от Милано обаче ми помогна да придобия по-ясна представа за действията си.

Решения, решения...

Когато се върнах от Милано в Сараево, трябваше да се справя с проявения към мен интерес, който сега беше още по-голям. Журналистите имаха повод отново да се захванат с моята история, което ми дойде в повече. Исках само да вървя напред. Вече разбирах по-ясно онова, което вършех. Желанието ми бе да продължа да използвам дарбата си и да се спася от лудостта, която ме обграждаше.

Не след дълго бях изправена пред най-важното решение в живота си. Поканиха ме да основа биоенергийна клиника на Канарските острови, където щях да имам възможност да направя допълнителни изследвания на лечителските си способности. Макар и това да беше сериозна стъпка, не мислих дълго. Без да говоря друг език освен родния си, заминах със сина ми и с най-необходимите лични вещи, оставяйки зад гърба си родината, един съсипан брак, приятелите и близките си. Просто знаех, че трябва да замина. Струваше ми се, че постъпвам правилно, и не си задавах никакви въпроси – в противен случай никога нямаше да предприема пътуването. Всъщност колкото и странно да е за мен самата, чак когато пишех първата си книга и се връщах към фактите от живота си, осъзнах колко налудничаво е изглеждало отстрани решението ми. Дори не проумявах как за бога съм могла да замина, без да се притеснявам за пари, за детето си, за езиковата бариера и за собствената си безопасност. Винаги обаче съм смятала решението си за правилно.

И то наистина се оказа правилно. Репутацията и клиниката ми постепенно се наложиха, пристигаха пациенти от цял свят – от Испания, Италия, Германия, Великобритания, дори от далечна Америка. След като прекарах няколко години там, бях поканена да откроя клиника във Великобритания. Представях си как работя в клиника в Лондон, където всичко е както трябва, виждах се как се справям с журналистите и както преди знаех, че постъпвам правилно, затова не подложих на съмнение вътрешното си усещане и заминах.

Два месеца след пристигането си в Лондон вече имах собствена клиника в Хамстед, точно така, както си го представях. По онова време миалгичната енцефалопатия, или синдромът на хроничната умора, беше сериозен здравен проблем, който медицинската общност се мъчеше да разреши. В тази област обаче аз постигах отлични резултати. Бях работила с една жена, която толкова добре се възстанови, че журналистите се вкопчиха в нейния случай. Преди да се

усетя, се озовах в предавания по телевизията и по радиото и тъй като в речника си имах стотина английски думи, за мен това беше истински подвиг! След тези изяви телефонът ми не спираше да звъни и съвсем скоро бях много натоварена, лекувайки най-различни хора, между които и немалко спортисти и знаменитости. Оказа се, че пристигането ми в Лондон е било правилен ход.

Както виждате, този етап от живота ми завърши с успех, но през годините съм имала колкото победи, толкова и неблагоприятия. Сигурна съм, че някои хора си мислят, че съм била луда, като съм напуснала Сараево, а после и Канарските острови. Начинът, по който се разви животът ми обаче, доказва, че съм постъпила правилно, като съм се ръководила от инстинкта си. Поглеждайки към миналото, виждам, че за всяко нещо е имало причина. Нищо не е било просто съвпадение – ние правим живота си такъв, какъвто е. Аз лично никога не съм се сричала, когато съм била в стрес, винаги съм продължавала да се боря с проблемите, които е трябвало да решавам. Не знам дали съм се родила такава. Знаем само че с преодоляването на предизвикателствата и намирането на правилните решения стигнах до идеята да напиша тази книга.

Всеки човек получава своя дял от превратности в живота. Убедена съм, че ще се съгласите с мен – когато сте претърпявали провал, вие сте се съмнявали в добрия изход. Ако се обърнете назад обаче, ще видите, че някои неща са били неизбежни.

Можем да спечелим много, ако разберем как енергията ни въздейства непрекъснато – не само когато сме болни, а и на всяка крачка и във всяка повратна точка. Осъзнавайки и контролирайки изпращаНИТЕ и приемаНИТЕ съобщения, ние ще бъдем в състояние да влияем върху това, което мислим, чувстваме и привличаме.

2.

Енергийната пирамида

Тази книга е замислена като практическо ръководство, чието предназначение е да ви помогне да подобрите връзката с енергията си и да привличате в живота си нещата, които искате. Ето защо бих желала първо да ви обясня по-обстойно какво имам предвид, когато използвам думата „енергия“. Така ще ви бъде по-лесно да разберете онова, което следва по-нататък.

Когато обяснявам нещо, често преценявам, че е най-добре да го разгледам в общ план, а после да се задълбочавам в подробностите. Така ще постъпя и по отношение на енергията. Бих искала да поясня, че това не е текст, в който се дава определение на енергията. Темата е огромна и човек би могъл да се занимава с нея през целия си живот. Книгата обхваща само най-важното, което трябва да знаете от моя гледна точка, за да получите нещата, които искате.

Всяко нещо в света – хората, предметите, местата, животните, растенията, водата, мислите и чувствата – има собствена честота и следователно собствено енергийно поле. Някои хора наричат тази електромагнитна честота „чи“, „ки“, „прана“ или „жизнена сила“, но аз я наричам просто „енергия“.

Енергията има четири основни измерения, за които приемам, че представляват пирамида. На всички равнища на пирамидата енергията е една и съща, но се проявява по различен начин. Така както ледът, водата и парата са различни форми на едно и също химично съединение (H₂O), тези четири равнища са различни начини, по които можете да усещате енергията.

